ఏదో పెద్ద అవాంఛనీయ సంఘటన జరగబోతున్నట్టుగా వీస్తున్న గాలి సడన్‌గా ఆగిపోయింది. అప్పటిదాకా వీస్తున్న గాలికి అనుగుణంగా తల ఊపిన రెమ్మ రెమ్మా కొమ్మ కొమ్మా ఆశ్చర్యాన్ని చూడ్డానికా అన్నట్టు బిగుసుకు పోయాయి. పాడుతున్న రేడియో పాట ఆపేసింది. పైన తిరుగుతున్న ఫ్యాన్ ఆగిపోయింది.

డ్రాయింగ్ రూమ్‌లో సీట్లన్నీ నిండిపోయాయి. లోపలికి రాబోయిన వాళ్ళు, హౌస్‌ఫుల్ అయిందే అనుకుని పక్క గదిలోకి వెళుతున్నారు. శేఖర్ చేతిలో న్యూస్‌పేపరుంది. మనిషిలో చలనం లేదు. శేఖర్ ఎదురుగా వాళ్ళ నాన్నగారు, పక్కనే అమ్మా శేఖర్ కటు పక్కా, ఇటుపక్కా తమ్ముళ్ళూ, తరువాతి సీట్లలో బాబాయిలు. అత్యవసర సమావేశంలా ఉంది. అందరి ముఖాల్లోనూ విచారం. అందుక్కారణం పేపర్లో వచ్చిన రిజల్ట్స్‌లో శేఖర్ నెంబరే లేకపోవడం. మౌనం రాజ్యం చేస్తున్నా మనసులు వారి వారి పరిధుల్లో తర్జన భర్జనలు జరుపుతున్నాయి. ఒక్కొక్కరి మనసులో ఇలాగన్నా చేస్తే... శేఖర్ నాన్నగారు:— వీడి మీదా, వీడి పరీక్షల మీదా ఎన్ని ఆశలు పెట్టుకుంటే ప్రతి సారీ ఎందుకిలా అవుతోంది? చదివి పాసవడం లేదేమో? [illegible] లేదు. అయినా వీడి మనస్తత్వం [illegible] చేస్తున్నారు. [illegible] [illegible] చెప్పి వినుగోస్తుంది. [illegible] [illegible] [illegible] లేదా? వీడి [illegible] కంపేర్ చేస్తే [illegible], పేపరం

దమ్మ్మ శ్రీనివాసబాబు

టీ.టీ.ల ప్రొఫెసర్లూ, డయాగ్నసిస్, ట్రీట్‌మెంట్లలో మొనగాళ్ళే కనిపిస్తారు. ఆ పంగతి వాళ్ళ సీనియర్ డాక్టర్లొప్పుకుంటారు. మరెందుకు ఫెయిల్ అవుతున్నాడు? ప్రొఫెసర్లతో వీడి కాంటాక్ట్స్ బాగాలేవేమో. వాడికు ఆత్మాభిమాన మొకటి. ఒకటికి పది సార్లు తన డిఫికల్టీస్ చెప్పుకోడు. ఈ సారైనా పాసవుతాడన్న గారంటీ లేదు. పాసవడ మంటూ జరిగితేనే ఆశ్చర్యపోవాలి వాడి ప్రస్తుతి ఇంత త్వరలో మారినందుకు. అయినా ప్రస్తుతం వాళ్ళలా పోదార్పులో బోధ పడడం లేదు.

ఆయన మనసులోంచి ఎంత దాసడదా మనసువాన్ని ఇంతకంటే ఎక్కువ తారక విన్నలేదు. మరి వినగలా మెంబర్ల దగ్గరి కొస్తే.

"బ్యాడ్‌లక్" అని ఎంతో కంఠంతో విశ్లేషించారు బాబాయిలు, తమ్ముళ్ళు మనసులు.

మూర్తీభవించిన దైన్యం మనసులో గూడు కట్టుకున్నా పెదవుల మీద జీవం లేని నవ్వు తెచ్చి పెట్టుకుంటూ దిగులుగా కూర్చున్న శేఖర్‌లో తుఫాను. తుఫాను వచ్చే ముందు, వచ్చి వెళ్ళిపోయిన తరువాత వాతావరణంలా ఉండి ఉంటుంది. మరి అతని మనసులో చెలరేగిన తుఫాను పేపర్లో కట్టు కున్నాడు కాకుండా తెలుసుకుందామా?

లాంగ్ లీవ్, షార్ట్ లాంగ్ లీవ్ నా మటుకు నేను బాగా చేశాననుకున్నాను. ఎక్స్‌టర్నల్స్ కాటన్స్‌పై అంటు పెట్టి ముఖాలు పెట్టారు. నా పర్ఫామెన్స్ మీద సెల్ఫ్ జడ్జ్‌మెంట్ ఇచ్చుకోవడం అందరికీ విడ్డూరంగానే కనిపించ వచ్చు. నా మీద నా కలాంటి నమ్మక ముంది మరి. ప్రయత్న లోపం అని వీళ్ళందరూ అనుకుంటున్నారు. రియల్లీ దే డోంట్ నో ది ఇంపోర్ట్స్ ఇన్ అవర్ ఎగ్జామినేషన్. ప్రయత్న లోపాన్ని గురించి చేస్తున్న ఆలోచనలు ఇనుముతో కలిసి నిప్పుకు తగిలే సమ్మెట పోట్లలా ఉన్నాయి. పల్లవి, రజనీ, రీనా. వీళ్ళతో కూడ హద్దులు దాటకపోయినా చదవరికి వచ్చేసరికి ఏకాగ్రతకు ఆటంకాలు గానే ఉంటున్నాయి. అవే బిట్ టు కన్విన్స్ దెమ్ ఆఫ్ దిస్ మేటర్.

"పరపతుల గొప్పతనండిన పురుషుడు గాంగేయుడు దైవ భావించబడున్" అన్న మహతి వాక్కు నాన్నగారికళ్ళల్లోంచి సున్నితంగా హెచ్చరిస్తూంది. నాగరికత పెరగని ఆ రోజుల్లో, ఆనాటి సాంఘిక వ్యవస్థలో పై పద్యం నిజమై ఉండవచ్చు. ఈ రోజుల్లో కూడా ఇలాంటి పాత చింతకాయ పచ్చళ్ళాంటి నీతిబోధలతో నాగరికతకు గిరిగీయడం పిల్లల ఎదగని మనస్తత్వాన్ని తెలియ జేస్తుంది.

ఇంతవరకు దృష్టిలో దోషిగానో, చేతకాని వాడి గానో నిలబడాల్సి రావడం దురదృష్టకరం.

ఎన్నేండ్లిలా పరీక్షలు రాస్తూ పోవాలి? ఈ చదువు లోంచి బయట పడితేనే కానీ భవిష్యత్తు లేదని మనసు పోయే అమ్మా నాన్న గార్లు కలాంటి ధైర్యం ఇవ్వాలి? ఈ నా ఫెయిల్యూర్స్ తమ్ముళ్ళ మీద, చెల్లెళ్ళమీద ఎలాంటి ప్రభావాన్ని కలుగజేస్తాయో తెలుసుకోవద్దా మెలా?

సుదుటి మీది ముడతలు మనసులోని సంఘర్షణా చెప్పకనే చెబుతున్నాయి.

మౌనం పోటుచేసుకున్న వాతావరణాన్ని తన అధికారంలోకి తీసుకున్నారు శేఖర్ అమ్మగారు. మౌనం పారిపోయింది.

"ఎందుకర్రా—అందరూ అలా దిగాలుగా ఉండి పోయారు? ఈ సారి పరీక్ష పోయినంతమాత్రాన లోవే ఇంతగా దిగజారాలా? పూర్తిగా పాస్ కాకపోయిన ఒక దాంట్లోనే పాస్తై చదువు అగ్గించుకున్నాడు కదా! అందుకు సంతోషించక ఇలా కొంప మునిగిపోయినట్లు

ఖాళ్చేవడం వాకేం వచ్చలేదు" అన్నారు.

'నువ్వలా వెనకేసుకు రావడం వల్లే పిడిలా తయారవు తున్నాడు. వెధవ తిరుగుళ్ళు, వెధవ స్నేహాలు మానుకోమని చెప్పలేవుగానీ,ఇప్పుడిలాంటి సలహాలు, వోదార్పు మాటలు మాత్రం చెబుతావ్' అన్నట్టు గుర్రుగా చూశాడు శేఖర్ నాన్నగారు.

"ప్చ్" అని ఆ గుర్రుకు రిప్లై ఇచ్చి, "అలా [illegible] కూర్చునే ఉన్నారేం? టిఫిన్ చేస్తురుగాని పదండి" అని అర్జెన్స్ డిక్లేర్ చేశారు శేఖర్ అమ్మగారు.

"హమ్మయ్య" అని గాలి పీల్చుకున్నా రందరూ.

"ఇదా కథ!" అనుకొని అప్పటిదాకా ఆపేసిన గాలి మళ్ళీ పీచడం మొదలెట్టింది.

[illegible] ఆగిపోయిన రేడియో పాడడం ప్రారంభించింది. [illegible]

[illegible]

"ఫిలింఫేర్స్ అవార్డ్" [illegible] అని శేఖర్ [illegible]

"[illegible]" అని [illegible]

[illegible]

"దామిట్" అని తన దురదృష్టాన్ని తిట్టుకొని విసురుగా బయటికి నడిచాడు.

రోడ్డుమీద తిరిగే వాహనాలు, రోడ్డు కిరు ప్రక్కలా అన్న చెట్లు, [illegible] స్తంభాలు— ఒకటేమిటి? కళ్ళకు కనిపించే ప్రతి దాంట్లోనూ తనను ఓదారుస్తున్న ధోరణే కనిపించాయి.

కలిగిన కష్టాన్ని, నష్టాన్ని ఎదిరించగా [illegible] దీని [illegible] కండోలెన్స్ [illegible]!

తనమీద సానుభూతి చూపించే అందరిమీదా, అన్నింటిమీదా విరక్తి కలిగినట్టు ఫీలయి కాలర్ ఎగ్గొట్టుకొని అలాగే ముందుకు వేశాడు.

"హాయ్ శేఖర్" అంటూ వెనకనుంచి సురేష్ వచ్చి భుజం తట్టాడు.

"కంగ్రాట్స్. కాఫీ తాగుదాం పద" అని హోటల్ కి లాక్కెళ్ళాడు.

"ఫస్ట్ నెంబర్ ప్రోగ్రాంలో చూశాను నది ఎందు లోనా లేదనుకో. యూ డెజర్వ్ ద బెస్ట్ యాక్టర్ అవార్డ్. పరేషాన్ అవకు. [illegible] ఏం అదిరా?" అన్నాడు సురేష్ కాఫీకి ఆర్డరిచ్చి.

"థాంక్స్ మై బోయ్" అని సురేష్ ధైర్యాన్ని మెచ్చుకొంటే అభినందించాడు. గుడ్డికన్ను మెల్ల నయం అన్నట్టుంది తన రిజల్ట్. వాడిదేమో కంప్లీట్ బ్లైండ్ నెస్. అయినా బాధపడడం లేదు. బాధపడి ప్రయోజనం లేదని తెలుసుకున్న నిజమైన కర్మయోగి వీడు— అనుకొని ఆలోచనల నవ్వులతో అనేశాడు.

కాఫీ తెచ్చిన సర్వర్ తో— "ఫలానా సినిమాలో పాట

మీరు బలహీనంగా ఉన్నప్పుడు
దగ్గు, జలుబు విడవకుండా
పీడిస్తూనే ఉంటాయి.

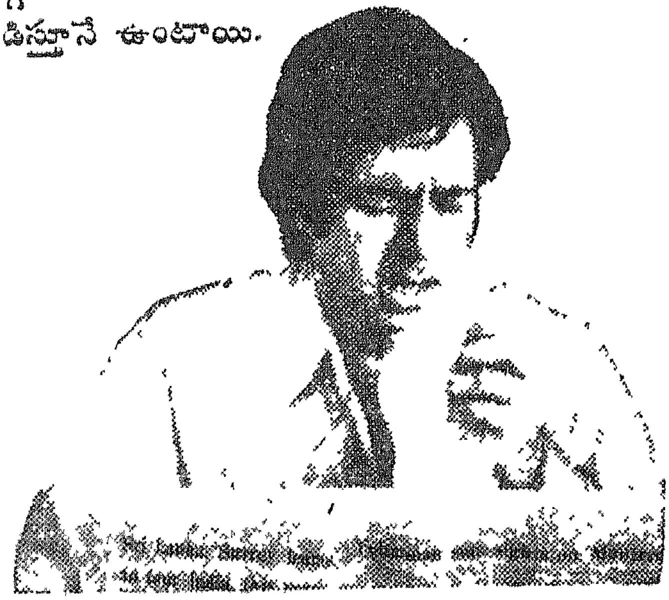

నియమానుసారంగా వాటర్ బరీస్ కాంపౌండ్ రెడ్ లేబుల్ తీసుకుంటే అది రోగనిరోధకశక్తిని పెంపొందిస్తూనే ఉపశమనాన్ని కూడా కలిగిస్తుంది.

- దీనిలో క్రియోసైట, గ్వైకాల్ ఉన్నందు వల్ల నిలిచే ఉపశమనం కలుగుతుంది.
- అంతేగాకుండా, చాలాకాలం రోగనిరోధక శక్తిని పెంపొందించేందుకు, దీనిలో అదనంగా ప్రత్యేకమైన టానిక్ పదార్థాలు ఎన్నో ఉన్నాయి.
- విడవకుండా పీడించే దగ్గు, తిరిగి తిరిగి వచ్చే జలుబును అరికడుతుంది.
- ఆరోగ్యాన్ని, బలాన్ని తిరిగి కలిగిస్తుంది.

దగ్గుకు, జలుబుకు అత్యంత నమ్మకమైన చికిత్స

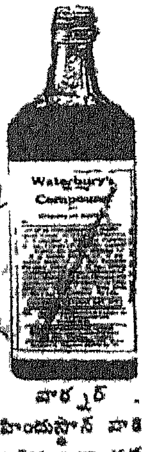

వాటర్బరీస్ కాంపౌండ్

వార్నర్ హిందుస్థాన్ వారి విశిష్ట ఉత్పత్తి

గ్లాసు కదపడం, నీళ్ళు ఒలకడం, బట్టలు తడవడం, ... కౌంటర్ ...
వెంట వెంటనే జరిగిపోయాయి. ... మౌనంగా ... శేఖర్.
... శేఖర్. ... అనిపించింది. ...
... దగ్గరికొచ్చింది ...

"..." "..."

"సిగరెట్." ఆఫర్ చేశాడు సురేష్.
"నో" బ్లంటుగా అనేశాడు శేఖర్.
"థాంక్స్ చెప్పడం మరిచిపోయావ్" అన్నాడు సురేష్ నవ్వుతూ.

శేఖర్ ... "ఓ.. థాంక్స్" అన్నాడు. నడుచుకుంటూ వెళ్తున్నారు.
ప్రక్కనే కిర్రుమంటూ ఆగింది ... .
"శేఖర్" అంటూ దిగింది ... .
"హాయ్" అన్నాడు శేఖర్ నవ్వుతూ.
"సరే నే వెళ్తాస్తా. సాయంత్రం నీ ఇంటి

... హెడ్ ఆఫీస్ మరియు మిల్స్: మెయిన్ రోడ్, ... సూరత్ 395 002.
... 241 ఎమ్.గాంధీ మార్గ్, ... 400 002.

కొస్తాను. వెయిట్ ఫర్ మి" అని వెళ్ళిపోయాడు సురేష్.

"ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు?" అడిగింది పల్లవి.

"నో ఐడియా" అన్నాడు శేఖర్.

"అయితే నాతో రండి. ఎక్కడికి అని అడక్కూడదు" అని ఆటోలో కూర్చుంది. మాట్లాడకుండా ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు శేఖర్. ఆటో కదిలింది.

"పేపర్ చూశాను. మీ ఇంటికి వెళ్ళాను. ఇంటికి ముందే బయటికెళ్ళినట్టు మీ మదర్ చెప్పారు. ఎంత డిసప్పాయింట్ అయ్యానో తెలుసా? ఇలా దొరికారు. లక్కీలీ ఐ మెట్ యు" అని చెప్పుకుపోతోంది పల్లవి.

పల్లవి చెప్పేది వింటున్నాడో లేదో తెలీదుగానీ గడ్డంకింద చేయిపెట్టుకుని బయటికి చూస్తూ ఈల కొడుతున్నాడు.

కామత్ ముందు ఆగింది ఆటో.

"ఇంతకు ముందే కాఫీ తాగాను" అన్నాడు శేఖర్ పల్లవి వెంట హోటల్లో కాలుపెడుతూ.

"అప్పుడు కాఫీ అయితే ఇప్పుడు కూల్ డ్రింక్" అంటూ ఫామిలీ రూంలోకి దారితీసింది.

వద్దంటున్నా వినకుండా టిఫిన్ ఆర్డరిచ్చింది. తింటూ తింటూ 'అబ్బా!' అని నోరు పట్టుకున్నాడు.

"ఏముంది?" గాభరా పడింది పల్లవి.

"ఇసుక. పంటి గాటికి పడింది" అని వాష్ బేసిన్ దగ్గరికెళ్ళి నోరు కడుక్కొని వచ్చి కూర్చున్నాడు. సర్వర్‌ని పిలిచాడు. సర్వర్ వచ్చి "ఏం కావాలి సార్" అన్నట్టు నిలబడ్డాడు.

"కిచెన్ రిపేర్లో ఉందా?" అడిగాడు శేఖర్.

"లేదు సార్! అయినా ఎందుకు సార్" అన్నాడు సర్వర్.

తినడం ఆపేసి వింటూ కూర్చుంది పల్లవి.

"అబ్బే! మరేం లేదు. ఈ దోసెలో అంతా ఇసుకే ఉంది. కిచెన్‌లో రిపేరు ఏదైనా జరుగుతుందేమో— ఆ రిపేర్‌కోసం వాడే మెటీరియల్ ఇసుక, సిమెంటు గట్రా టిఫిన్లలో కూడా మిక్స్ చేస్తున్నారేమో కనుక్కుందామని" అన్నాడు శేఖర్.

"లేదు సార్.... భలేవారు సార్" అంటూ తల వంచుకొని సిగ్గుపడుతూ మెలికలు తిరిగిపోయేలా నవ్వుతూ— "మరొకటి తీసుకొస్తాను సార్" అని వెళ్ళిపోయాడు.

నోటికి హాండ్ కర్చిఫ్ అడ్డం పెట్టుకుని నవ్వుకుంటోంది పల్లవి.

"నవ్వకు నాకసలే కోపంగా ఉంది" అని ముసి ముసిగా నవ్వాడు శేఖర్.

"కోపమా! అది... మీకు.... ఎవరైనా నవ్వి పోతారు" అంది నవ్వుతూనే ఉడికిస్తూ.

"అవును పేదవాడి కోపం పెదవికి చేటన్నారు కదూ" అన్నాడు కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ.

ఉలిక్కిపడింది పల్లవి. నవ్వులాటకు తానంటే అదిలా వస్తుందనుకోలేదు.

"శేఖర్" మెల్లగా అంది.

"ఊ" అని పల్లవి వైపు తిరిగి "అదేమిటోయ్ కంట్లో ఏమైనా పడిందా?" అన్నాడు జేబులోంచి హాండ్ కర్చిఫ్ తీస్తూ.

"కాదు, మాక్కోపం రాదనేదాని వేతంటే దానికి గా తెచ్చిన సమాధానం. నేనలా అనకుండా ఉంటే మీరలా అనేవారు కాదు కదూ! సారీ, రియల్లీ సారీ" అంది తల వంచుకొని కళ్ళు తుడుచుకోబోతూ.

నవ్వాడు శేఖర్. తలెత్తి శేఖర్ కళ్ళల్లోకి చూసింది పల్లవి. "ఏమిటి?" అన్నట్టు చూసింది.

"నువ్వు ఒదార్పుదాని కన్నట్టు తీసుకొచ్చావ్. నిన్ను ఓదార్చే స్థితి కలిగిస్తున్నావ్, పిచ్చి పల్లవి. కొన్ని మాటలు క్యాజువల్‌గా వచ్చేస్తుంటాయి. కాకతాళీయంగా అప్పటి పరిస్థితులకు అతికినట్టుగా సరిపోతుంటాయి. అలాంటి వాటిని పట్టించుకోకూడదు. నవ్వు, లేదా చక్కిలిగిలి పెడతాను" అన్నాడు.

"ష్... ఇది హోటల్" అని నవ్వింది.

"అదుగో నా టిఫిన్ రెండవసారి. ప్లీజ్... ప్లీజ్."

ఎదురుగా ఇరానీ హోటల్లోంచి "నహిన్ నహా దేక్ సకా తుఝే రోతే హూ యే" పాట వినిపిస్తోంది.

"డామిట్! ఉదయం నుంచీ ఎక్కడికెళ్ళినా ఇదే పాట. ఇదే సానుభూతి." అని మ్యూస్‌లు స్టేట్‌లో వదేసి చెవులు మూసుకున్నాడు.

"పిచ్చి శేఖర్! అదెంత చక్కని పాటో తెలుసా? తన ఆత్మీయుల బాధను చూడలేని వ్యక్తి పాడే మంచి పాట అది" అంది పల్లవి.

"అవును మరి! సానుభూతి పొందడం అంటే చేతగాని తనాన్ని ఒప్పుకోవడమన్నమాట." కోపం, వ్యంగ్యం కలగలుపుకున్నాయి గొంతులో.

"అలా ఎందుకు కావాలి? ప్రయత్నానికి తోడుగా కాస్త కూస్త దైవానుగ్రహం ఉండాలి. అది లేనప్పుడు, లోపించినప్పుడు ఇలాంటి ఫెయిల్యూర్స్‌ను యాక్సెప్ట్ చేయాలి.

యాక్సెప్ట్ ది ఫాక్ట్. లెట్ ఇట్ పాస్" అని ఏదో అప్పజెప్పు గారు.

"వేదాంతం బాగా చెప్తున్నావ్" అన్నాడు శేఖర్ నవ్వుతూ, "అయితే డాక్టర్ ఫేల్ అవుతాను" అన్నాడు.

"మరచిపోతే బాధ పోతుంది. నా బాధ అంతగా బాధించదు. అయినా? అందుకని ఏదైనా సినిమా కెళదాం. నా కేమీ పనుల్లేవు. ఈ రోజంతా మీతోనే ఉంటాను" అంది పల్లవి.

శేఖర్ మాట్లాడలేదు.

"ఏమి ఆలోచిస్తున్నారు?" అంది.

"అమ్మా నాన్నగార్లకు ఈ వయసులో బరువు నెత్తిన తగ్గిస్తాను అని."

"పెళ్ళికాని ఆడపిల్లలు చెప్పాల్సిన డైలాగ్ అది" అంది పల్లవి నవ్వుతూ.

శేఖరూ నవ్వాడు.

దూరంనుంచి "నహిన్ నహీ దేక్ సకా తుఝే రోతే హూయే" అనే పాట స్పష్టంగా వినిపించింది.

"ఈ పాటంటే నాకూ ఇష్టమే. కానీ ఈ రోజెందుకో చిరాకు కలుగుతోంది. ఈ ఉదయం నుంచీ నన్ను పరామర్శ చేసిన ప్రతి వ్యక్తీ ఇదే పాట పాడుతున్నట్టనిపిస్తోంది" అన్నాడు.

"మరి నేనూ పాడేస్తాను" అంది నవ్వుతూ.

"ష్... ఇది హోటల్" అన్నాడు శేఖరూ నవ్వుతూ.

✻